

Nešťastie v lese

Kde bolo, tam bolo, raz, v jednom lese sa prechádzal múdry pán horár, ktorý mal ten les na starosti. Každý deň chodil les kontrolovať, či sa tam niečo nedeje.

Raz, v jeden deň, uvidel v diaľke svetlo. „Čo to asi môže byť?“ povedal si. Keď sa k nemu pomaličky približoval, zistil, že vyžaruje aj teplo. Potom už uvidel, že v lese horia dva stromy. Snažil sa ich uhasiť, ale oheň sa začal rozširovať. Neostávalo mu nič iné, iba zobrať do ruky mobil a zavolať na pomoc požiarnikov.

Hasiči prišli dosť rýchlo, aj napriek tomu, že hneď to miesto v lese nevedeli nájsť. Ale húkačku v lese nepoužili, aby nevyplašili zvieratká. A keď už bojovali s ohňom, jeden požiarnik započul kvílenie spod horiaceho stromu. „Í, í, í...!“ To kvílenie bolo čoraz silnejšie, a tak zavolať aj svojich kolegov, tí mali problém priblížiť sa k stromu odkiaľ išlo kvílenie. Netušili ani o aké zvieratko môže ísť. Jeden z požiarnikov si myslel, že by to mohlo byť medved'atko, druhý si myslel, že líščatko. Ujo horár sa započúval a keďže sa dobre vyzná v prírode, aj v zvieratkách, tak presvedčivo povedal: „To musí byť srňatko.“ Všetci začali uvažovať, ako ho z tadiaľ dostať, keďže priblížiť sa k nemu bolo čoraz ťažšie. Horár navrhol, že by ho mali asi z tade vylákať: „Ale ako?“ Vtedy mu napadlo, že mláďa by mohlo chcieť ísť za mamou, ak by ho započulo. Povedal, že napodobní hlas jeho mamy pomocou vábničky, ktorú náhodou mal pri sebe. Urobil to. Zobral do ruky vábničku na vysokú zver, zavábil ju a mláďatko vydalo zvuk. „Í, í, í...!“ Potom zavábil ešte raz a mláďatko zapišťalo silnejšie. Nakoniec, keď zavábil tretíkrát, tak mláďatko vykuklo von z ohnivých plameňov. Potom s napätím čakali, čo sa bude diať. Nakoniec sa ukázalo celé a kráčalo smerom k horárovi. Horár mal pravdu, naozaj to bolo malé srňatko. Požiarnikom sa postupne podarilo celý oheň uhasiť.

Mláďatko bolo ustráchané. Prišlo k horárovi a schúlilo sa k jeho nohám. Vedel, že by nebolo schopné vrátiť sa bez svojej mamy do voľnej prírody, tak si ho zobral so sebou domov. Spolu so svojou ženou, ktorej celý príbeh záchrany zvieratka vyrozprával, jej dali meno srnka Plamienka. Starali sa o ňu dovtedy, kým nevyrástla. Pán horár ju naučil sa o seba postarať, aby v lese prežila a až potom ju chcel pustiť do prírody, nech si žije svoj vlastný život a nech si založí svoju vlastnú rodinu. A tak sa aj stalo.

Asi rok po tom, čo vypustil už dospelú srnku do prírody sa horárovi zdalo, že k jeho záhrade sa chodí pozeráť pravidelne tá istá srnka s mladými srňatkami a po dlhšom pozorovaní povedal svojej žene: „Som si takmer istý, že to je tá naša srnka Plamienka. Nezabudla na nás.“

Meno autora: Matej Krajec

Vek: 10 rokov

Kategória: I.

Škola: Základná škola Pavla Dobšinského, Rimavská Sobota

Ročník: 5. B

Pedagóg: Mgr. Diana Murínová